

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εἰς τὴν ἐπανάληψιν ταύτην ὁ Μάξιμος ἔδει νὰ κολακεύσῃ καὶ τὴν φιλοτιμίαν του. Ἐβγαίνει μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας προσπαθῶν νὰ κουράσῃ τὴν ἀντίπαλόν του καὶ σκοπῶν εἰς πρώτην δοθησομένην εὐκαιρίαν νὰ τὴν πλήξῃ διὰ τινος ξιφισμοῦ, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀκριβῶς ὑπολογίσει.

Ἡ τύχη ὅμως ἀνέστρεψε τὸ πᾶν. Εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμήν τῆς μάχης τὸ ξίφος τῆς κομῆσσης διολισθήσασιν ἐπὶ τοῦ κερποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Μαξίμου εἰσῆλθεν ὑπὸ τὸ ἔνδυμά του.

Τὸ ἀπέσυρεν ἀμέσως, ἀλλ' ὁ σίδηρος περιπλακείσας πρὸς τὸ βραχιόλιον τὸ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ οὕτω κατέπεσε κατὰ γῆς.

Ὁ Μάξιμος ἐκπλαγείς δὲν ἀντέκρουσε καὶ ἡ κόμησσα νοήσασα τί συνέβη ἀπέριψε τὴν προσωπίδα τῆς, λέγουσα :

— Σὰς ἐπλήγωσα, κύριε ;

— Ὅχι . . . δὲν εἶν' αὐτὸ ἀπεκρίθη ὁ νεανίας.

— Τὸν ἐπληγώσατε στὴν καρδιάν ἴσως, ἀνέκραξε γελῶν ὁ ἰατρός. Κόμησσα, τὸ ξίφος σὰς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ κυρίου Δορζέρ ἕνα βραχιόλιον, τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἐρωτικὸν φιλοδώρημα.

Καὶ ταῦτα λέγων τὸ ἀνέλαβεν ἀπὸ χαμαὶ καὶ παρουσίασεν εἰς τὴν πελάτιδά του.

— Ἄν μοῦ τὸ ζητήσῃ καὶ αὐτὴ καθὼς καὶ ἡ ἄλλη, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ἔξέρω τί νὰ τῆς πῶ.

Ἡ κόμησσα τὸ ἐζήτηζε περιέργως.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, ἠρώτησεν ἀτενίζουσα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ ὅτι αὐτὸ τὸ ἐνθύμημα δὲν εἶνε γυναικὸς ;

— Δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε ἂν σὰς πῶ ὅτι τὸ ἠγόρασα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ σὰς ὠρκίσει νὰ τὸ φέρετε πάντοτε μαζί σας ;

— Ὅχι ! εἶπεν ὁ Μάξιμος ἀπερισκέπτως.

— Τότε λοιπὸν νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν. Φυλάξτε τὸ βραχιόλι αὐτὸ προσεκτικὰ διὰ νὰ μὴ τὸ χάσετε, προπάντων δὲ νὰ μὴ σὰς τὸ πάρῃ κανεὶς. Τὸ κρατῶ. Τί θὰ ἐκάρητε ἂν σὰς τὸ ἐκρατούσα ;

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἠρυθρίασεν ὀλόκληρος καὶ ἐζήτησεν ἀπάντησιν· εὔρε δὲ καταλληλοτάτην.

— Κυρία, εἶπεν εὐθύμως, ἂν μ' ἐκρατούσατε, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σκεφθῶ ὅτι μοῦ κάμετε ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν. Νὰ δείξετε εἰς ἕνα ἄνθρωπον ὅτι εἶσθε ζη-

λότυπος διὰ τὸ παρελθόν του, εἶνε ὡς νὰ τοῦ ἐλέγατε ὅτι τὸν ἀγαπάτε.

Ἡ κόμησσα ἠσθάνθη φοικιάσιν, καὶ ἀστραπὴ διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· ἐκράτει τὸ βραχιόλιον καὶ δὲν ἐφάνετο διατεθειμένη νὰ τὸ ἀποδώσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ φανῇ εὐχαρῖς.

Ὁ ἰατρός παρετήρει τὴν κόμησσαν Γιάλτα καὶ ἐφάνετο καὶ αὐτὸς ὡσεὶ λαμβάνων ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε, ἀπεκρίθη τέλος ἡ ξένη· πιθανὸν τοῦτο καὶ τότε θὰ ἠπατήσθε. Διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω δὲ ὅτι δὲν ἀγαπῶ κανένα, ἰδοὺ τὸ βραχιόλιόν σας.

Ὁ Μάξιμος τὸ ἔβλαυνε εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐνῶ ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἔλεγε μὲ τόνον σοβαρὸν ἄμα καὶ ἀστεῖον :

— Ἀλήθεια, κόμησσα, εἶσθε πολὺ καλὴ. Γνωρίζω γυναικῆς, ποῦ ἠθελαν κάμει καλὰ τοὺς λογαριασμούς των πρὶν τὸ ἐπιστρέφουν. Καὶ εἰς τὴν θέσιν σας ἐγὼ ἠθελὰ ἀναγκάσει τὸν κύριον Δορζέρ νὰ ἔοχεται καθ' ἡμέραν ἐπὶ ἕνα μῆνα νὰ μοῦ δίδῃ μάθημα ὀπλαστικῆς καὶ ἵππασίας.

— Ὑποχρέωσις πολὺ γλυκεῖα, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, ἐπανευρῶν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν εὐθυμίαν.

— Ἄ ! σὰς ἔπιασα, εἶπε ζωηρῶς ἡ κόμησσα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνετε δι' ἐμὲ ἀληθὴς φίλος. Εἶσθε καὶ τώρα, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ Μάξιμος ἔκαμε κίνημα ἐνθουσιασμοῦ.

— Τότε, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα μὲ χάριεν μειδίαν, ἱκανὸν νὰ γυρίσῃ κεφαλὴν καὶ σοβαροτέραν τῆς τοῦ Μαξίμου, θὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὸ δάσος. Ἦκουσα πῶς ἡ λίμνη ἐπάγωσε καὶ ἔχω διαθέσειν νὰ παγοδρομήσω.

Ἡ πρόταξις αὕτη λίαν ἐπίκαιρος γενομένη ὑπέμνησεν εὐτυχῶς εἰς τὸν Μάξιμον, ὅτι εἶχε καθίκον νὰ ἐκπληρώσῃ, καὶ ὅτι θὰ ἦτο δυσάρεστον δι' αὐτὸν νὰ λείψῃ μοναδικῆς περιστάσεως, ὅπως σῶσῃ τὴν ἐξαδέλφην του Ἀλίαν ἐξ ἐπικινδύνου παραφορᾶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε μὲ ὕφος ἀμήχανον, εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ ἤμουν εὐτυχῆς νὰ σὰς συνοδεύσω, ἀλλὰ σήμερον ἔχω συνέντευξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔμπορῶ νὰ λείψω.

— Μὲ τὴν κυρίαν τοῦ βραχιολίου ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Σὰς βεβαίῳ ὄχι, ἀλλά . . .

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης εἶνε ἡ συνέντευξις του, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὄ ! τότε ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα Γιάλτα, δὲν ἔχετε ἀφορμὴν νὰ μὲ ἀρνηθῆτε, καὶ σὰς λέγω καθαρά, ὅτι θὰ τὰ γαλάσωμε, ἂν μὲ ἀφήσετε νὰ πάγω μόνη. Ἐπειτα δὲν θὰ σὰς κρατήσω καὶ πολὺ. Θὰ ζεύξουν τὸ ἔλκυθρόν μου, θ' ἀναβῆτε μαζί μου, θὰ πάμε εἰς τὴν λίμνην, καὶ θὰ μὲ ἀφήσετε ὅποτε θελήσετε. Σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Σὰς πέρνω, μοῦ ἀνήκετε γὰρ μίαν ὥραν.

Ἰατρός, ὀδήγησε, σὲ παρακαλῶ, τὸν κύριον Δορζέρ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου θὰ μὲ περιμείνῃ νὰ ἐνδυσθῶ μιὰ στιγμή.

Ὁ Μάξιμος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἡ κόμησσα εἶχεν ἤδη φύγει, καὶ οὐτός εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς, ὁ ὅποιος τὸν ἠρώτησεν :

— Ἐ ! λοιπὸν πῶς τὴν εὐρίσκει τὴν πελάτιδά μου ;

— Ἀρχίζει νὰ μοῦ φαίνεται ἀξιολόγιστον.

— Ποῦ θὰ πῆ, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν σοῦ ἐφάνη ἄσχημη. Ἦμουν βέβαιος, καθὼς καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἠλλαξες γνώμην. Ἡ κόμησσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπαρέσκει, ἀλλ' εἰς ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας καταθέλλει τοὺς εὐφρεῖς. Τὸ δὲ σπανιότερον εἶνε νὰ τῆς ἀρέσῃ κανεὶς, καὶ εἰμῶι βέβαιος πῶς σεῖς τῆς ἀρέσετε πολὺ. Ἐνόησα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτι σὰς συμπάθει.

— Ἀλήθεια, ἐφάνηκε πολὺ καλὴ γιὰ μὲ, ἐνῶ ἐγὼ ἐφέρθην τόσον ἀδέξια . . . ἔπειτα κ' ἐκείνο τὸ συμβᾶν τοῦ βραχιολίου, ἦτο τόσῳ γελοῖον !

— Τὸ βραχιόλι ! μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὅποιον ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας Γιάλτα. Ἀγαπᾷ τὰς αἰσθηματικῆς ἱστορίας, καὶ σεῖς τώρα τῆς ἐφάνηκατε ἥρως μυθιστορημάτος.

— Ὅχι ὅμως καὶ τοῦ 'δικοῦ της, ἰατρός.

— Ὡ μὴ φοβήσθε τίποτε, ἡ κόμησσα εἶνε ὠχυρομένη κατὰ τοῦ ἔρωτος· μόνον τὴν φιλίαν σας ζητεῖ.

— Τὸ βλέπω, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φιλίαν εἰς τὸν ἔρωτα ἡ ὁδὸς εἶνε ὀλισθηρὰ, καὶ φοβοῦμαι μὴπως δὲν ἔμπορέσω νὰ κρατηθῶ εἰς τὸν κατήφορον.

— Ἐλα δά, παρισινὸς ὅπως σεῖς, δὲν ἀφίνει νὰ παρασυρθῇ. Λάβετε τὴν φιλίαν, ἀφοῦ σὰς τὴν προσφέρουν, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε. Στοιχηματίζω πῶς θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ θὰ μ' εὐχαριστεῖτε, ὅτι σὰς παρουσίασα εἰς τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

Καὶ ἐνῶ περιμένομε, ἔλθετε νὰ ἰδῆτε τὰ καλλιτεχνήματά της.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινε περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἠκολούθησε τὸν κύριον Βιλλαγῶς, διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, δι' ἧς εἶχον εἰσελθεῖ.

Τὰς αἰθούσας διεδέχοντο αἱ αἰθούσαι, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τὰς Βερσαλλίας. Αἰθουσαι κατὰχρῆσοι μὲ ὀροφὰς ἐζωγραφημένας, παριστώσας σκηνὰς μυθολογικῆς.

Πρὸ ἐκάστης θύρας ἴστατο ὑπρέτης ἐν μεγάλῃ κυανοχρῶσῃ στολῇ ἀνοίγων τὴν δίοδον.

Ὁ Μάξιμος ἀποθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς βασιλικῆς ταύτης πολυτελείας δὲν ἐπρόφερε λέξιν καὶ μόλις ἐπανελάβε τὸν λόγον ἄμα εὐρέθησεν εἰς εὐρεῖαν στοάν, αἰθουσαν τῆς βιβλιοθήκης, πλήρη ἐκ βιβλίων πολυτελῶς δεδεμένων.

— Ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν. Ἐδῶ ἔξέρω ποῦ εὐρίσκουμαι. Ἐδῶ ἐννοεῖ κανεὶς πῶς εἶνε εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸ σπιτί γυναικὸς πλουσίας καὶ εὐφροῦς· ἐνῶ ἐπερνούσαμε τώρα ἀπὸ τ' ἄλλα δώματα, ἔλεγα μόνος

μου μήπως ἤθελα παρουσιασθεῖ εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ' καθήμενον εἰς τὸν θρόνον του.

— Ἐννοεῖτε τώρα λοιπὸν διατί ἡ κόμισσα Γιάλτα προτιμᾷ νὰ μένη εἰς τὸ ἀγγλικὸν διαμέρισμα τοῦ οἴκου της, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτὴν πολυτέλειαν τὴν ἀποφεύγει ὅσῳ δύναται. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ μεγάρου τὸ προορίζει διὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τετρακίς ἢ πεντάκις τοῦ ἔτους, ὁπότε ἔρχεται ὅλον τὸ Παρίσι.

— Ὅλον τὸ Παρίσι, εἶνε πολὺ ἀόριστον. Ἐεύρω ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ἔρχεται ὁ καλλίτερος κόσμος, ἀλλὰ ποίας γυναικας δέχεται;

— Πρὸ πάντων ξένας ... ἐκ τῶν μεγαλύτερων; τᾶξων. Ἡ ἀριστοκρατία τῶν δύο κόσμων τὸ θεωρεῖ τιμὴν της νὰ χορεύσῃ εἰς τὸ μέγαρόν της ὅπου ἀπαντᾷ κανεὶς νεάνιδας εἰς ὄραν γάμου. Σὰς εὐχομαι νὰ νυμφευθῆτε κάμμιναν. Ἡ πτωχότερα ἀπ' αὐτὰς εἶνε τούλαχιστον ἑκατομυριοῦχος.

— Εὐχαριστῶ, ἰατρέ. Ἐλπίζω νὰ πεθάνω ἄχαμος, ἔστω καὶ ἂν εἶμαι χωρὶς λεπτόν ὅπως εἶνε πολὺ πιθανόν.

Ἴδετε ὅμως ἕνα ἔλκυθρον! Ἄ, λόγῳ τιμῆς, εἶνε ἀριστοῦργημα.

Πράγματι κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, αὐλὴν ὑπερμεγέθη περιφρασομένην ὑπὸ κιγκλίδων, ἀνέμενον ἐξευγμένον εἰς τρεῖς ἵππους ἔλκυθρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἀμαξηλάτης, ἐλθὼν ὡς ἐφαίνετο μετὰ τοῦ ἐλκύθρου του ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῦα.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος θὰ ἐλυπόμην εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν ἂν δὲν ἐπήγαινα εἰς τὸ δάσος με αὐτὸ τὸ πολυτελέστατον ὄχημα, εἰς τὸ πλάγι τῆς ὠραιότερας γυναικὸς τοῦ Παρισίου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε κᾶπως πρόωρα. Τὸ χιόνι ἀκόμη δὲν εἶνε πολὺ σκληρό.

— Μὰ δὲν ἤξευρετε, φίλε μου. Χιονίζει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ καὶ τὸ θερμόμετρον δεικνύει δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε εἰς τὴν Μόσχαν.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως τῆς κομῆσσης· ἐφαίνετο ὅλη μεταβληθεῖσα.

Ἐφφερε πιλίδιον ἐκ δέρματος ἐνυδρίδος, περιεβάλλετο δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ γούνας ἐκ δέρματος ἀλώπεκος.

Τὸ αἷμα ἐπορφύριζε τὰς παρεῖας της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον.

Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πυρετόν.

— Προσέχετε, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης. Τὸ κρῖον εἶνε σφοδρόν καὶ οἱ ἵπποι σας δυσυπότακτοι. Ἀκόμη δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλὰ, ἢ ὑπερβολικῶς κόπως πιθανόν νὰ σὰς ἐπαναφέρῃ τὴν ἀσθένειαν. Νομίζω, ὅτι εἶνε καλόν, νὰ τὸν ἀφήσετε αὐτὸν τὸν περίπατον.

Ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ λίαν σοβαρῶς δοθεῖσα, δὲν ἐγένετο ὅμως ἀσπαστή.

— Ἐὰν ξαναπέσω εἰς τὸ κρεβάτι, θὰ με ξανακάνετε πάλι καλὰ, φίλτατε ἰατρέ, εἶπεν εὐθύμως ἡ κόμισσα. Ἐπειτα

ἔχω τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ παγωμένος ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ. Τὸ ταξιδί μου εἰς τὸ Μοναχὸ δὲν ἐπέτυχε. Ἄς κάνωμε λοιπὸν μιὰ δοκιμὴν εἰς τὸ δάσος με αὐτὴ τὴν παγωνιά. Ὅποιος με ἀγαπᾷ ἄς με ἀκολουθήσῃ, προσέθηκε, πρὸς βλέπουσα ἀτενῶς τὸν Μάξιμον.

Ὁ Μάξιμος ἠκολούθησεν, ἂν καὶ δὲν ἠγάπα ἀκόμη, κατὰ τὴν βαθεῖαν τῆς λέξεως ἔννοιαν.

Ἐπεται συνέχεια. •

Αἰσῶπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦλθε τότε ὁ Λέων ἀνέλπιστος ἐπικουρος. «Ἐγὼ νὰ σου πῶ γιατί δὲν θέλουν πλέον τὴν Βασιλικὴν», εἶπε πρὸς τὸν ἀποροῦντα, — καὶ τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Μεθ' ὅσης παρρησίας ὠμίλησε πρὸς τὴν μητέρα του, ὠμολόγησε καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον εἶχε συλλάβει διὰ τὴν νεάνίδα, καὶ τὸν ἀμετάτρεπτον σκοπόν, τὸν ὁποῖον εἶχε, νὰ τὴν ἀναθρέψῃ εἰς τὸ πείσμα τῶν γονέων του, καὶ κατόπιν νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐζήτηε τότε ἐπισημῶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, πρὸς εὐδωσίαν τῶν σχεδίων του. Δὲν ἔπρεπεν—ἔλεγε— νὰμφιβᾶλλη ὁ Πλακιώτης, οὔτε περὶ τῶν ἀγῶν του προθέσεων, οὔτε περὶ τῆς ταχείας ὑποχωρήσεως τῶν γονέων του, οὔτε ἐν τέλει περὶ τῆς βεβαίως εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του. Ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην του τὴν ἰσχύν, ὅλην τὴν ἐπιρροήν, ὅλον τὸ χρήμα, ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς. Βεβαίως πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἢ πρὸς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του θὰ ἐφέρετο τοιοῦτοτρόπως ὁ Λέων. Δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο ὁ Πλακιώτης, ἐὰν ἐκῆδετο τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του, ἢ νὰ προσποιήθῃ ὅτι τὴν προσλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Μέγαρον καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ κατόπιν εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἀνέπτυξε μετὰ σαγηνευτικῆς εὐγλωττίας ὁ Λέων, πρὸς τὸν πατέρα τῆς Βασιλικῆς· πλὴν αὐτός, κατάπληκτος καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὰ ῥά του, ἐδίσταζε πολὺ νὰ πεισθῇ καὶ νὰποφασίσῃ. Μεθ' ὅλην τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμαν σήμερον οἱ Ρόδιοι—ἔλεγε—δὲν εἰμποροῦσε νὰ παραβλέψῃ φιλίαν τόσων ἐτῶν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ παρά τὴν θέλησίν των, τόσῳ σπουδαῖον διαβῆμα· τοῦτο θὰ ἦτο ἀπάτη πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι πολλὰχῶς τὸν εὐηργέτησαν, ἀπάτη μεγάλῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἤθελε τῷ συγχωρήσει. Καὶ ἔπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του, πτωχὴν καὶ ἀφανῆ κόρη, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς εὐχῆς τῶν γονέων του;— εἰς ταῦτα ὁ Λέων, ἀφ' οὗ ἐπὶ ματαίῳ ἐξήντησε τὰ ἐπιχειρήματά του, ἔλαβε τὴν τυλώδη χεῖρα τοῦ πελωρίου χωρικοῦ

καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ· δάκρυα ἀνέβλυσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καί, δάκρυα· ἐταπεινοῦτο ἱκετεύων ὁ ἐκγονος τῶν ἵπποτων τῆς Ρόδου ἐνώπιον πτωχοῦ καὶ ἀσήμου Μεγαρέως, — ἀλλὰ καὶ περισσότερον τούτου ἦτο ἱκανὸς νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ ὁ ἰδιότροπος ἔρωτος, ὁ πιεζόμενος εἰς τὰ στήθη του...

Ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης ἐπέισθη· ἐνόμισεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀπλοῦς, ὅτι ἤκουεν ἀντηχοῦσαν τὴν ἀνδροπρεπῆ φωνὴν τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, τοῦ εὐεργετικοῦ πλούτου, τῆς ἐντίμου εἰλικρινείας. Ἐπέισθη, καὶ συνεφώνησαν, θλίψαντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἐν τῷ μέσῳ κήπου μικροῦ, ἀλλ' εὐθαλοῦς, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, ἐγείρεται οἰκία κομψὴ καὶ ἰδιόρρυθμος, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ροδίους. Μακρὰν ἄλλων κατοικιῶν, ἐπιχαρίτως διεσκευασμένη, πλήρης θελήτρου ἀγροτικοῦ, διαμονὴ εὐάρεστος καὶ ὑγιεινὴ, ἔμενον ἐν τούτοις κενὴ καὶ ἀχρησίμευτος, ἐκτὸς τῆς Πρωτομαγιάς, τὴν ὁποίαν ἐώρταζον ἐκεῖ διὰ γεύματος, καὶ ἄλλων ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἐν ταύτῃ ἐγκατέστησεν ὁ Λέων τὴν Βασιλικὴν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πατρικοῦ μεγάρου ἀναχώρησιν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ γονεῖς του ἀντέστησαν μετὰ πατάγῃ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς οἰκίας ταύτης, διατάξαντες τὸν οἰκονόμον νὰ τοὺς παραδώσῃ τὰς κλειδας, ἀλλ' ὑπεχώρησαν φρονίμως πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ Λέοντος, ὅτι θὰ ἐμφκίαζεν ἄλλως μέγαρον, ἔστω καὶ πρὸς χιλίας δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἡ Βασιλικὴ ἦτο εὐτυχεσττέρα ἐκεῖ ζωσα μόνη καὶ ἀνενόχλητος, ἐν μέσῳ ἀνθέων καὶ ἔρωτος, μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἐμφρονα ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας Δυβάλ, τῆς γαλλίδος παιδαγωγοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσχε τὰ πρῶτα ἔτη διὰ τὸν υἱόν της καὶ ἡ κυρία Ροδίου. Ταύτης τὸν αὐστηρὸν καὶ εὐθὺν χαρακτήρα, τὸ ὑγιὲς πνεῦμα καὶ τὴν ποικίλην μόρφωσιν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσῃ πολλὰκις ὁ Λέων· καὶ τότε, ὅτε μόνη ἡ Βασιλικὴ, εἶχεν ἀνάγκην πεφωτισμένης καὶ ἰσχυρᾶς προστασίας, ἐνεθυμήθη χαίρων τὴν παλαιάν του διδάσκαλον καὶ εἰς ταύτην ἀνέθηκε μετὰ πεποιθήσεως τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνατροφῆς τῆς νεανίδος. — «Μὲ ἐξάγετε ἀπὸ ἀληθῆ ἀμηχανίαν, κυρία μου, ἄνευ ὑμῶν δὲν θὰ ἐγνώριζα εἰς ποίας χεῖρας νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν θησαυρόν μου.» Εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. — Ἐξελέξατο ἐπίσης γηραιὸν τινα διδάσκαλον, ἐγνωσμένον καὶ τοῦτον ἐπὶ ἀρετῇ, ἀναλαβόντα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Δυβάλ, ὀμιλοῦσα καλῶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν, ἔμελλε νὰ τὴν διδάξῃ ξένας γλώσσας, ζωγραφικὴν καὶ μουσικὴν. Ἡ διευθύντρια εἰχε ρητὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτε εἰς οὐδένα τὴν εἰς τὴν ἔπαυλιν εἰσοδόν, ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν μετὰ τοῦ Λέοντος ἐρχομένων· ἀνέ-